

ALSÓGATYÁS KAPITÁNY

ÉS A RADIOAKTÍV
ROBOT-BOKSZERALSÓK
BORZALMAS BOSSZÚJA

DAV PILKEY

Időutazó Idétlenségek

George és Harold zombistréberekké változtak, és egy elpusztult bolygón kell bolyonganiuk az idők végéig. Alsógyás Kapitány viszont most nem segíthet rajtuk, mivel a goromba igazgatóból sose lett szuperhős Kerge Kertész nadrág csínytevései miatt. De mit tehet George és Harold, hogy megállítsák az időben eszeveszetten utazgató főgonoszt? Úgy tűnik, nincs más választásuk, mint újraírni a történelmet...

LAPOZÓS MOZIVAL!

A világhírű, szuper animációs technika, amivel
te lehetsz az, aki irányítja az eseményeket!

„Nem tudtam, George és Harold hogy fognak visszaváltozni zombiból, de mindig kitalálnak valamit.”

Jani

„Imádtam a kalandokat, drukoltam a fiúknak, és még a történelemről is sokat tanultam!”

Pisti

ALSÓGATYÁS KAPITÁNY

ÉS A RADIOAKTÍV
ROBOT-BOKSZERALSÓK
BORZALMAS BOSSZÚJA

— részlet —

DAV PILKEY

A SZUPERTITKOS IGAZSÁG ALSÓGATYÁS KAPITÁNYRÓL

Volt ecker két klassz srác, akiket George-nak és Haroldnak hívtak.

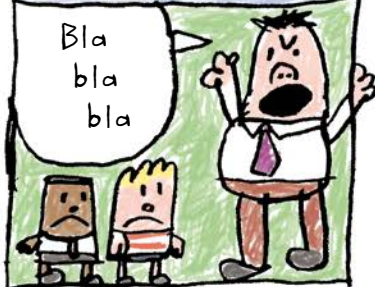
Kirájsirájok vagyunk!

Én is!

Volt egy nattyon gonosz, Mr. Krupp nevezetű igazgatójuk.

Bla bla bla

Egy napon hipnotizálták.

Engedelmeskedni fogsz nekünk!

Oké.

Elhitették vele, hogy superhős.

Most Alsógatyás Kapitány vagy!

Oké.

Eleinte vicces volt...

De aztán Mr. Krupp kiugrott az ablakon.

Mr. Krupp tényleg azt hitte, hogy ő Alsógatyás Kapitány. Rengeteg bajba keveredett!!!

Egyszer egy nagy szörny támadta meg az iskolát.

Megpróbálta megenni Mr. Kruppot.

George talált valami
szupererőlet egy
ufóban.

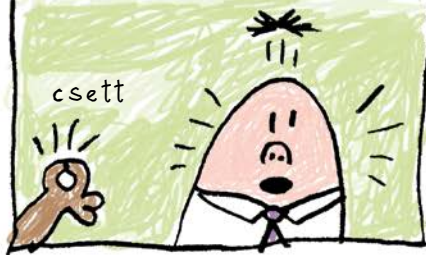
Ekkor Mr. Krupp
szuperképességekre
tett szert.

Most már repülni is
tud meg ilyesmi.

A legrosszabb az, hogy
valahányszor valaki Mr.
Krupp füle hallatára
csettint az ujjával...

...ő Alsógatyás
Kapitánnyá változik.

...és valahányszor
Alsógatyás Kapitány
fejét víz
éri...

Visszaváltozik
Mr. Kruppá.

Bla-
bla-
bla

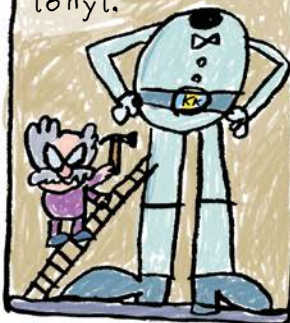
**SZÓ-
VAL
MIN-
DEN-
ESET-
RE...**

a legutóbi
kalandunkban
volt egy gonosz
fickó, akit Kerge
Kertész nadrág-
nak hívtak.

Én
vagyok
az!

Épített egy
robotöl-
tönyt.

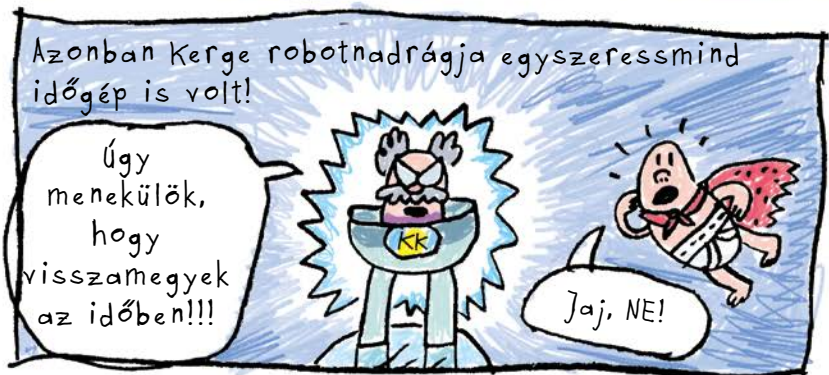
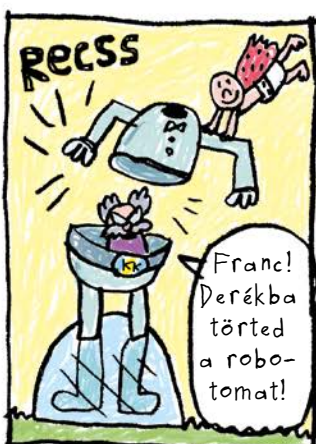
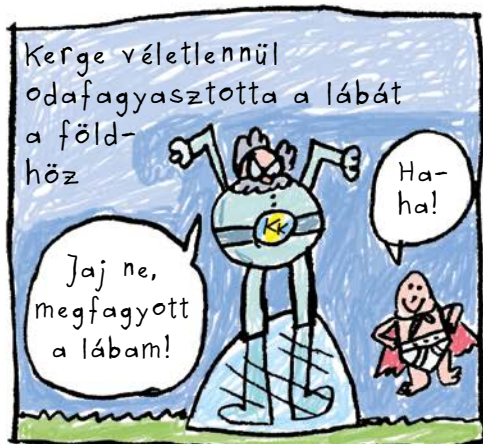
Aztán
belemá-
szott.

El fogom
pusztítani Alsógatyás
Kapitányt!

Ó, csak-
ugyan?

Kerge robotnadrágja visszament az időben öt évvel korábbra.

De néhány zsarnokoskodó felső tagozatos meglátta a robotnadrágot, és megijedtek!

Annyira megijedtek, hogy meg is gárgyultak mind.

Az egész dologért Mr. Kruppot hibáztatták.

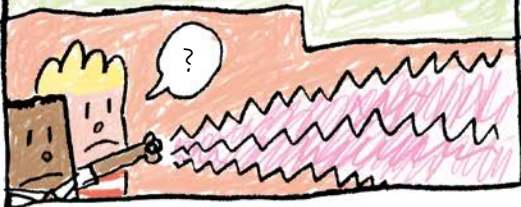
NA MÁRMOST a jövő megváltozott!!! Minden másképp van!!!

Mivel Mr. Kruppot öt évvel ezelőtt kirúgták...

Miért engem?

George és Harold soha nem hipnótizálták őt.

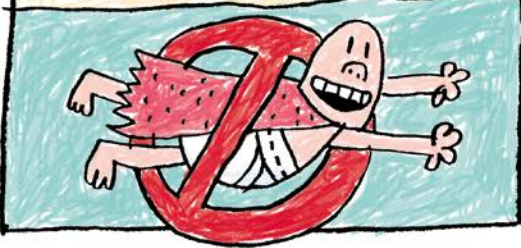

Mivel Mr. Kruppot nem hipnótizálták...

Brühü!

...Sosem változott Alsógatyás Kapitánnyá.

Mivel Alsógatyás Kapitány nem létezik...

Az ki?

Nem volt ott, hogy megmentse a világot!!!!

Miután visszatért a jelenbe, Kerge ráébredt, mit művelt.

JAJ, NE!
A világ
elpusztult!

Mindez azért,
mert megijesz-
tettem azokat
a zsarnokokat!

Kerge megfogadta, hogy
jóváteszi a dolgokat.

Elsimítom
ezt a kala-
majkát!

Ámde
ekkor...

Ó,
jaj!

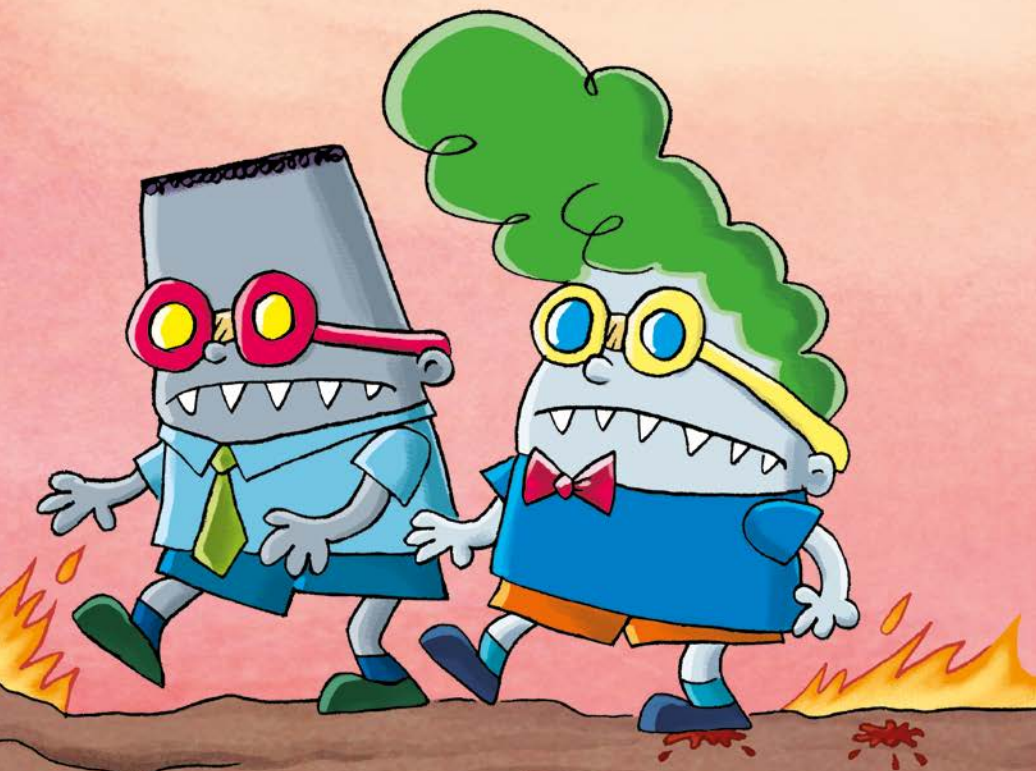
Placcs

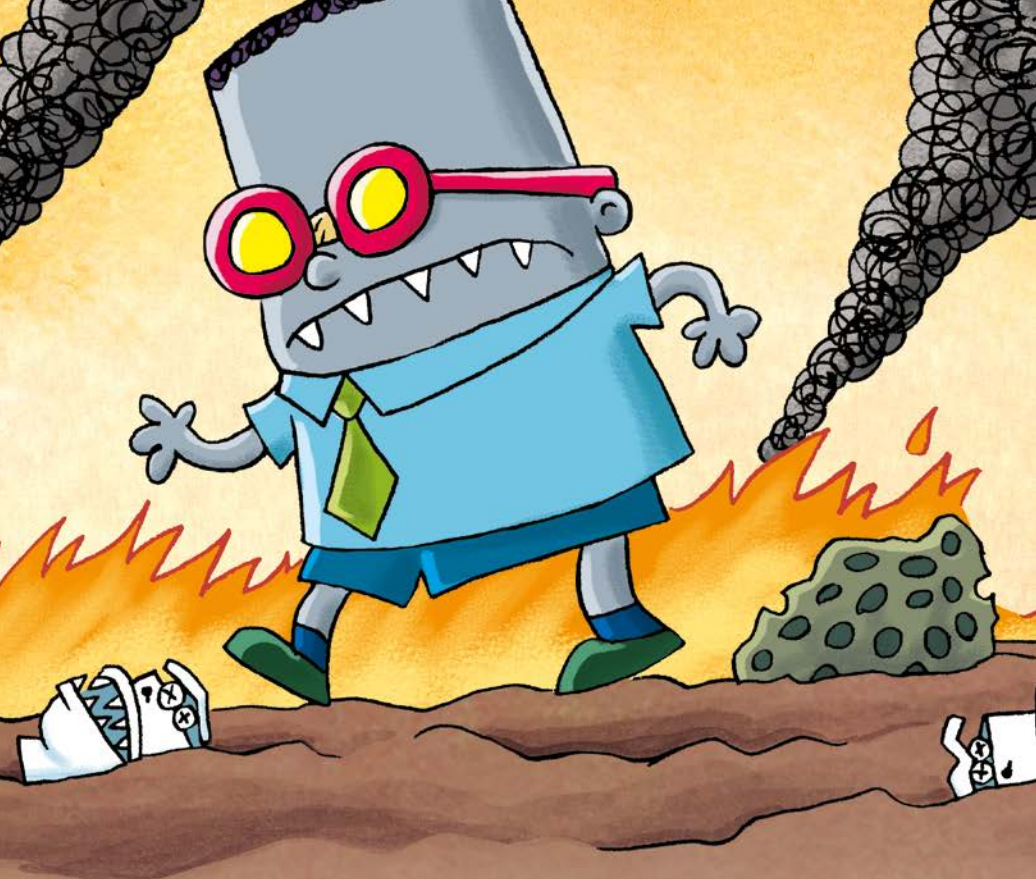
Ki fog
MOST
megmenteni
bennünket?

1. FEJEZET

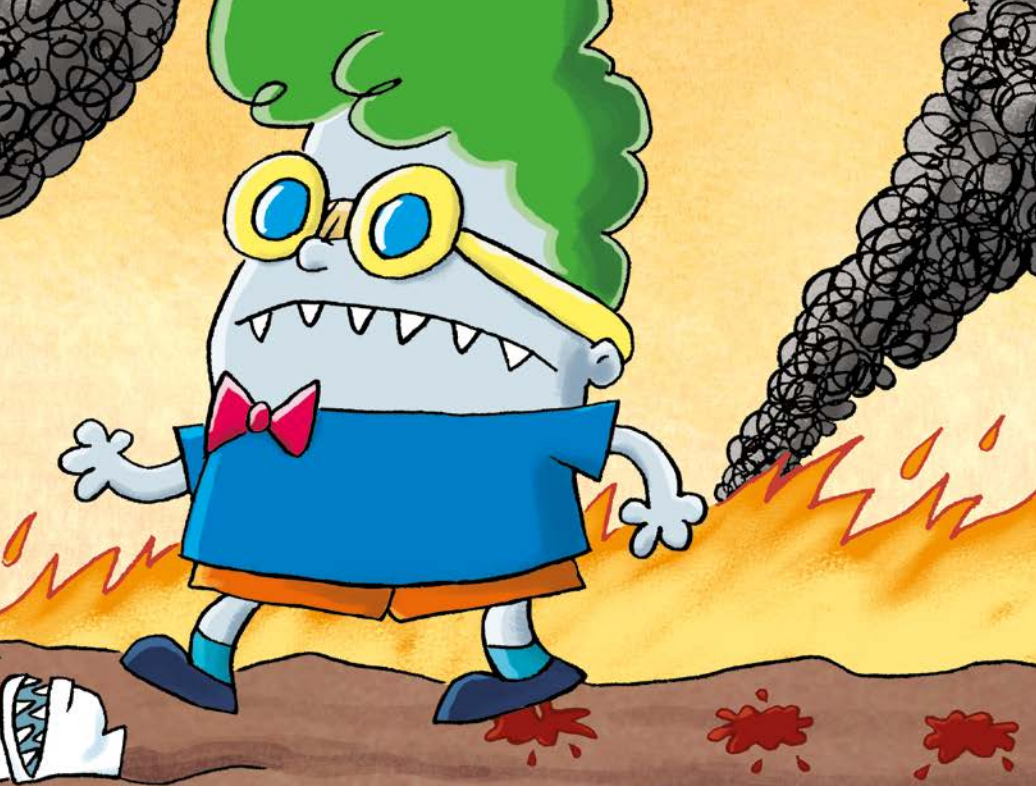
GEORGE ÉS HAROLD

Íme George Beard és Harold Hutchins. George a nyakkendőös, túskehajú, óriási zombistréber bal oldalt. Harold a jobb oldali rendetlen hajú, óriási zombistréber, aki pólót visel. Mostantól tartásátok ezt észben!

Ha olvastátok a legutóbbi kalandunkat, talán emlékeztek még a rettenetes zárójelenetre, amelyben Kerge Kertésznadrág Zombistréber Harold óriási lába alatt kötött ki. Valószínűleg elborzadtatok, amikor az óriási cipő a földre toppantott, és egy ragacsos, vörös foltot hagyott maga után. Talán még meg is jegyeztétek, mennyire meglepő és nem helyénvaló, hogy egy ilyen gyilkos és véres jelenetre került sor egy gyerekeknek szánt könyvben. Megbotránkozni mulatságos, nemdebar?

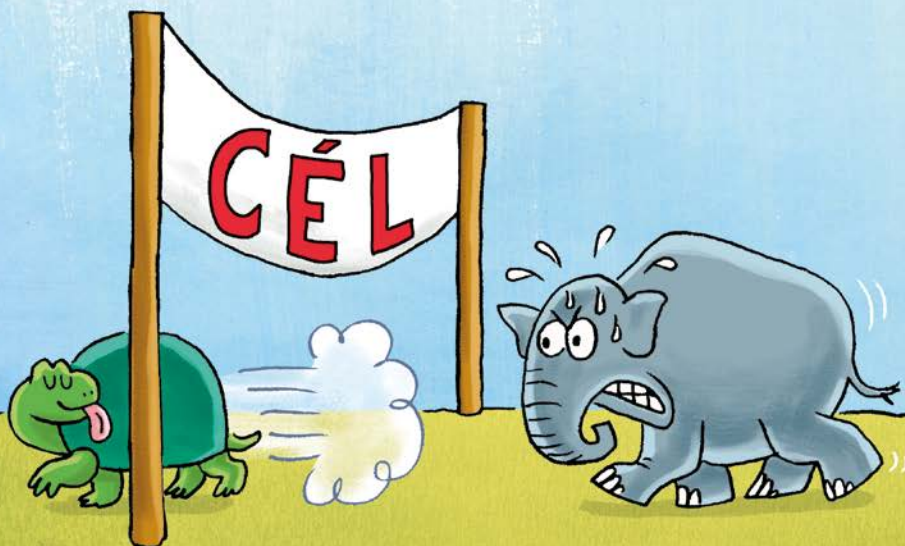
Sajnos kénytelen vagyok közölni veletek, hogy a legutóbbi könyv végén nem volt semmiféle gyilkosság. Még csak vér sem volt. A legutóbbi történetünk végén olyasmi történt, amit *téves tájékoztatás*nak szokás nevezni. Olyankor fordul ez elő, amikor elhitetnek az emberrel valamit, ami a valóságban egyáltalán nem igaz. Téves tájékoztatás rengetegszer történik a való életben – főleg a politika, a történelem, az orvoslás, a marketing, a tudomány, a vallás terén, valamint az esti híradóban.

Mivel ilyen sokszor fordul elő téves tájékoztatás, az élet egy kissé kusza tud lenni. De bárhogy legyen is, ne aggódjatok, ez a nagyívű elbeszélés nem tartalmaz semmiféle félretájékoztatást! Ez a legendás kötet magyarázattal szolgál majd mindenre a közelmúltbéli cselekményszövésünk komplexitásaitól a világegyetemünk roppant titkaiig. Mire a kétszázötvenkettedik oldalhoz értek, tisztában lesztek az egésszel. Okosabbak lesztek, mint a legragyogóbb tudósok többsége, akik valaha is jártak ezen a földön.

Akkor hát, kezdjük is, jó?

Ha voltatok valaha állatkertben, talán észrevettétek, hogy az igazán nagydarab jószágok némiképp lassan mozognak. Vegyük például az elefántokat. Nem mozognak nagyon gyorsan, még akkor sem, amikor sietnek. Az biztos, hogy jó messzire eljuthatnak, de csak azért, mert olyan nagyok. Ha házimacska méretűvé kicsinyítenétek egy elefántot, **MEGDÖBBENNÉTEK**, milyen sokáig tart neki egyik helyről odaérni egy másikra. Annyira rohadtul lassan mozognak, hogy nem telne sok időbe, és valaki a „Teknősbéka és a nyúl” történetét átkeresztelné a találóbb című „A miniatűr elefánt és a nyúl” történetére.

Ugyanez a helyzet a menzai zombistréberekkel. Az biztos, hogy nagyok meg félelmetesek, meg minden, de naaaaaaaaaagyon lassan mozognak. Szóval, ha egy zombistréber valaha is fölétek emeli a lábát, hogy beletiporjon benneteket egy pocsolóába, ne aggódjatok. Igazából lesz néhány perccel, mielőtt még ténylegesen veszélybe kerülnétek.

Kerge ezt a saját kárán tanulta meg. Rémulten felordított, amikor Zombistréber Harold Kerge feje fölé emelte a lábát. Aztán ordított még egyszer... és még egyszer. Aztán megnézte az óráját, és ordított még néhányszor.

Végül kissé berekedt a sok ordítózástól, így hát felkerekedett, és elsétált a bolygó néhány megmaradt boltjának egyikébe, hogy vásároljon egy kis cseresznyeízű torokgyógyító cukorkát.

Amíg odavolt, vett egy új öltönyt meg egy csokornyakkendőt, félig kiolvasott egy magazint, és megmasszírozta a lábát. A boltból kifelé jövet észrevett egy ketchup-újdonságot extranagy kiszerelésben, leárazva, így hát vásárolt egyet, és elvonszolta magával a tetthelyre. Zombistréber Harold lába még mindig lefelé ereszkedett, amikor Kerge alá helyezte az extranagy kiszerelésű ketchup-újdonságot, és elsétált.

Éppen akkor mászott vissza a robotnadrágba, amikor Zombistréber Harold a cipőjével a járdára toppantott, és szétaposta az óriás kiszerezésű ketchup-újdonságot. Élénkvörös paca fröccsent elő a zombifikálódott cipő alól, miközben Kerge robotnadrágja egy ragyogó fényvillanás közepette eltűnt. Tudjátok, Kerge tévedésből egy kis bajt okozott, amikor legutóbb visszament az időben, így hát most megint visszament, hogy visszacsinálja az okozott károkat.

De mielőtt elmesélhetném nektek *azt* a történetet, figyelmeztetnem kell benneteket, hogy...

2. FEJEZET

BESZÉLJÜNK KOMOLYAN, EMBEREK!

Észrevettétek már, mennyire utálják a felnőttek, amikor a gyerekek jól érzik magukat? Komolyan, mikor fordult elő legutóbb, hogy valamin jól szórakoztatotok, és nem szólt rátok egy felnőtt, hogy hagyjátok abba? Valószínűleg éppen azért olvassátok ezt a könyvet, mert valami felnőtt azt akarta, hogy fejezzétek be a videójátékozást vagy a tévénezést.

Ha nem hisztek nekem, próbáljátok ki ezt a kísérletet: kezdjétek hülyéskedni néhány barátotokkal. Csapjatok egy kis zajt, nevetgéljétek, esetleg még rikoltsatok is egyszer-kétszer. Tudományosan bizonyított, hogy az összes felnőtt 89,4 százaléka félbe fogja hagyni, amit csinál, és rohan, hogy abbahagyassa veletek a „szamárságot”, amiben mesterkedtek, bármi is az.

Óhatatlanul felötlik bennetek a kérdés, miért ilyenek a felnőttek? *Ők* vajon soha nem voltak gyerekek? Nem szerettek nevetni és hülyéskedni? És mikor hagyták abba? És miért?

Na mármost, én természetesen nem beszélhetek az összes felnőtt nevében, de azért meg fogom tenni.

Azt hiszem, sokkal könnyebb a felnőtteknek tönkrevágniuk mások szórakozását, mint eltűnődniük a saját életükön, és kideríteni, mikor romlott el az egész ilyen keservesen. A felnőttek számára egyszerűen túl lehangoló belegondolni a sok évtizeden át halmozódó kudarcokba, lustaságba, félelembe és sajnálatos döntésekbe, amelyek miatt futkározó, ugrándozó, mókakedvelő gyerekekből mogorva, panaszkodó, kalóriaszámolgotó, könnyen

sértődő és csendet követelő zsémbes alak lett belőlük.

Más szóval, nehezebb az embernek magába nézni, mint azt kiabálni, hogy **HÉ, GYEREKEK, HAGYJÁTOK EZT ABBA!**

Ha ezt észben tartjátok, talán inkább nem fogtok nevetni, miközben ezt a könyvet olvassátok. És azt javaslom, hogy amikor a lapozós mozis részekhez értek, vágjatok közben unott ábrázatot, máskülönben valami felnőtt elveszi tőletek ezt a könyvet, és helyette egy *szomorút* fog olvastatni veletek.

Ne mondjátok, hogy nem figyelmeztettek benneteket!

